

СВЯТВЕЧІР — ЦЕ СВЯТИЙ ВЕЧІР

Як не дивно, але в написанні однослівної назви вечора напередодні Різдва, або Святого вечора, досі спостерігаємо плутанину: у тлумачному Словнику української мови її подано як абрєвіатуру *святвечір*, співвідносну зі словосполученням *святий вечір*, в «Українському правописі» та орфографічних словниках української мови — як складний іменник *свят-вечір*, що пишеться через дефіс. Непослідовність у передаванні цієї назви відбиває і мова художніх творів, пор.: *Увечері, на святвечір, зібралися до нас гості...* (М. Коцюбинський); *Другий камінь я поклав у свою полотняну торбу на Свят-вечір* (Р. Федорів); *На святвечір, коли криничанські діди виходять кликати мороза вечеряти, посилають надвір і Данька* (О. Гончар).

У мовній практиці двох останніх десятиріч переважає написання однослівної назви цього вечора разом і до того ж нерідко — з великої літери: *Картина... відображає момент, коли після зняття облоги Замостя в день святвечора 1648 року Богдан Хмельницький урочисто вступає до Києва* (Україна молода, 14.4.2010); *Увечері напередодні Різдва в кожній оселі готували 12 пісних страв, серед яких обов'язково мала бути кутя. Тому в народі цей вечір називали Святвечором, Багатим вечором, Багатою кутею, чи Вілією* («Свята, традиції, звичаї українського народу»). І це цілком логічно, бо вона є абрєвіатурою, утвореною зі скороченої прикметникової основи *Свят-* та іменника *вечір*.

Отже, однослівну назву, співвідносну зі словосполученням *Святий вечір*, потрібно писати разом і з великої літери, тобто *Святвечір*.

Катерина Городенська